

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: J. K., zast. JUDr. Koljou Kubíčkem, advokátem se sídlem Praha 4, Urbánkova 3360, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy** se sídlem Praha 1, nábrž. Ludvíka Svobody 12/1222, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.9.2009 č.j. 549/2009-160-SPR/7

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva dopravy ze dne 30.9.2009 č.j. 549/2009-160-SPR/7 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.760,- Kč k rukám jeho právního zástupce do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 8. 12. 2009 u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „žalovaný“) ze dne 30. 9. 2009, č. j. 549/2009-160-SPR/7, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních přestupků ze dne 20. 5. 2009, č. j. MHMP-435440/2009/Šes, sp. zn. S-MHMP-175836/2009/šes/Šes. Tímto rozhodnutím Magistrát hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) uložil žalobci pokutu ve výši 2.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1.000,- Kč za přestupky spočívající v opakovaném porušování § 27 odst. 1 písm. o) zákona č. 361/2000 Sb., o

provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se žalobce dopustil tím, že ve dnech 23. 1. 2009 a 26. 1. 2009 opakovaně zastavil na vyhrazeném parkovišti označeném dopravní značkou IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s vozidlem, pro které nebylo parkoviště vyhrazeno, a stál na něm po dobu delší než přípustné 3 minuty.

Žalobce považuje žalobou napadené rozhodnutí za vydané v rozporu se zákonem a neodůvodněné, zároveň byl žalobce dle svého názoru zkrácen na svých právech jak napadeným rozhodnutím, tak v důsledku vad řízení předcházejícího jeho vydání. Žalobce především namítá, že žalovaný nezhojil vadu prvostupňového rozhodnutí spočívající v tom, že Magistrát hl. m. Prahy rozhodl o přestupcích žalobce vedených v šesti oddělených přestupkových řízeních (č. j. 549/2009-160-SPR/7, č. j. 581/2009-160-SPR/3, č. j. 577/2009-160-SPR/2, č. j. 579/2009-160-SPR/3, č. j. 578/2009-160-SPR/2, č. j. 580/2009-160-SPR/3), aniž by tato řízení sloučil ke společnému projednání. Všechny tyto přestupky spolu skutkově souvisely a k jejich projednání byl věcně a místně příslušný stejný správní orgán, povinnost projednat je společně proto pro správní orgán vyplývala ze zákona (§ 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích). Všechna jednání se stala v období od 1. 1. 2009 do 16. 2. 2009 a Magistrát hl. m. Prahy o nich rozhodl v rozmezí pouhých 9 dnů: vzhledem k těmto blízkým časovým souvislostem je nepřipadný argument správních orgánů, že by mohlo sloučení vést k zániku odpovědnosti za některé z těchto přestupků. Projednání přestupků v samostatných řízeních přitom vedlo k uložení sankcí, které v součtu převyšují nejvyšší přípustnou výši pokuty za přestupek dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, jež činí 2.500,- Kč, stejně jako k šestinásobnému uložení povinnosti uhradit náklady správního řízení. Řízení o přestupku dále nebylo skončeno ve lhůtě 30 dnů předepsané zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem. Lhůta stanovená správním řádem není nezávazná a její překročení by nemělo být automatické a přehlížené bez řádného zdůvodnění.

Žalobce dále namítá, že správní orgány rozhodly na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu, nadto se snažily přenést důkazní břemeno stran doby stání na vyhrazeném parkovišti na žalobce. Správní orgán I. stupně vycházel pouze z oznámení Městské policie hl. m. Prahy, v nichž jsou uvedeny nesprávné údaje ohledně doby zastavení vozidla; sám správní orgán ostatně konstatoval jisté odchylky oproti časovým údajům v kamerovém systému. Žalobce k tomu podotýká, že déle než přípustnou dobu stál na vyhrazeném parkovacím stání z důvodu sepisování oznámení o přestupku, nikoli tedy ze svobodné vůle. Žalobce dále namítá, že správní orgány neodůvodnily neprovedení žalobcem navrhované kalibrace časomíry.

I kdyby soud dospěl k závěru, že bylo v dostatečné míře prokázáno jeho formální přestupkové jednání, žalobce uvádí, že má jakožto držitel platného oprávnění k provozování taxislužby nárok na výkon svého podnikání a s tím související užívání míst stanovišť taxi. Právní úpravou stanovišť taxi je na žalobce kladeno další neodůvodněné břemeno: povinnost platit správní stanoviště měsíčně značnou částku, která nemá oporu v zákoně. Mimoto žalobce namítá, že předmětné stanoviště nebylo řádně označeno. Nesprávnost označení spočívá mimo jiné v tom, že na uvedeném místě je stanoviště vozidel

taxi umístěno a označeno v rozporu s losovacím řádem Magistrátu hl. m. Prahy, podle něhož se jedná o lokalitu tvořící „balíček“ spolu se stanovištěm na Staroměstském náměstí, kde se nachází tři stanoviště, z nichž každé stanoviště má mít jiného správce (nájemce). Skutečný stav však ustanovením tohoto řádu odporuje. Žalobce nesouhlasí s povinností uhradit náklady správního řízení, neboť toto řízení nevyvolal porušením své právní povinnosti.

Na základě shora uvedeného žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení před soudem.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že text žaloby se ve svých intencích plně shoduje s textem podaného odvolání, s nímž se žalovaný v napadeném rozhodnutí již vypořádal. Dle názoru žalovaného neodporuje ustanovení § 57 zákona o přestupcích, pokud se vede společné řízení pouze o těch přestupcích, jichž se osoba podezřelá z přestupku dopustila do okamžiku, kdy proti ní bylo zahájeno řízení o přestupku. Pokud by správní orgán neustále slučoval řízení o dalších oznámených přestupcích do již zahájeného řízení, mohlo by to v konečném důsledku vyústit až do situace, kdy by některé z přestupků nemohly být z důvodu zániku odpovědnosti řádně projednány. Pro úplnost žalovaný uvádí, že každé žalobcovo deliktní jednání bylo hned na místě šetřeno strážníky Městské policie hl. m. Prahy, jimiž bylo vždy sepsáno oznámení o přestupku. V případě žalobce se jednalo o opakování přestupku a nikoli o pokračování deliktního jednání, jak tvrdí žalobce.

Tvrzení žalobce, že správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav, nemá oporu ve spise. Jednotlivé přestupky byly strážníkem Městské policie hl. m. Prahy řádně sepsány ve formě oznámení o přestupku, v němž ovšem chybí vyjádření žalobce, neboť se žalobce vyjádřit odmítl. Žalovaný v odvolacím řízení zhlédl rovněž záznamy kamerového systému a na základě těchto záběrů dospěl k nepochybnému přesvědčení, že žalobce zastavil a stál na vyhrazeném parkovišti opakovaně, vždy bezdůvodně a neoprávněně po dobu delší než tři minuty; oznámení o přestupku bylo sepsáno vždy až po uplynutí této doby. Námitka žalobce, že má právo v rámci své taxikářské licence stát na parkovištích, která jsou vyznačena jako stanoviště taxi, je zcela irrelevantní, neboť na vyznačeném parkovišti, kde byl kontrolován, musí mít k tomuto stání uzavřen smluvní vztah. Ten byl v případě žalobce ukončen výpovědí ke dni 30. 11. 2005. V daném případě bylo jednoznačnou a nepochybnitelnou povinností žalobce řídit se platnou místní a obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích, ze které pro něj vyplýval zákaz zastavit a stát na předmětném parkovacím místě po dobu delší než tři minuty.

Na základě výše uvedených skutečností žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze (dále jen „soud“) nejprve zjistil, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při

tom ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí dle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního.

Oba účastníci řízení souhlasili s tím, aby soud rozhodl bez nařízení jednání.

Žalobce předně namítá, že nesloučením řízení o všech jeho projednávaných přestupcích – ačkoli byl správní orgán ze zákona povinen vést o všech těchto přestupcích společné řízení – došlo při výměře sankce k nepřipustnému několikanásobnému překročení sazby a rovněž k neodůvodněné povinnosti uhradit vícekrát náklady řízení.

Společné řízení je upraveno v § 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, dle něž *„[j]estliže pachatel se dopustil více přestupků, které je příslušný projednávat též orgán, projednávají se tyto přestupky ve společném řízení.“* Jedinými podmínkami, které pro vedení společného řízení zákon stanoví, tedy je, aby se jednalo o přestupky téhož žalobce a aby o nich rozhodoval tentýž – věcně, místně a funkčně příslušný – správní orgán. Společné projednání přestupků téhož pachatele je tedy ze zákona povinné u všech přestupků, o nichž ještě nebylo rozhodnuto (tedy u těch, které ještě nebyly projednány).

V projednávané věci (sp. zn. S-MHMP-175836/2009/šes/Šes, u zdejšího soudu pod sp. zn. 4Ca 29/2009) se měl žalobce dopustit předmětného jednání dne 23. 1. 2009 v časech mezi 15.00 – 15.05 hod., 15.20 – 15.25 hod., 15.37 – 15.41 hod., 15.50 – 15.55 hod., 16.05 – 16.10 hod. a dne 26. 1. v čase mezi 16.37 – 16.44 hod. V souvisejících věcech, vedených u zdejšího soudu, se měl uvedeného jednání dopustit dne 1. 1. 2009 v čase mezi 21.28 – 21.33 hod. a dne 2. 1. 2009 v čase mezi 16.00 – 16.08 hod (sp. zn. S-MHMP-147228/2009/hoch/Ho, u zdejšího soudu pod sp. zn. 4Ca 30/2009) a dne 29. 1. 2009 v čase mezi 17.31 – 17.35 hod., dne 30. 1. 2009 v čase mezi 17.26 – 17.38 hod. a dne 31. 1. 2009 v čase mezi 17.53 – 17.58 hod (sp. zn. S-MHMP-178406/2009/šes/Šes, u zdejšího soudu pod sp. zn. 4Ca 31/2009). Ve společném řízení byly projednány vždy ty přestupky vedené u zdejšího soudu pod jednou spisovou značkou, nikoli však všechny tyto přestupky pospolu, jak požaduje žalobce. Ve všech řízeních byl věcně, místně a funkčně příslušným správním orgánem Magistrát hlavního města Prahy.

Ve věci sp. zn. 4Ca 29/2009 byl vydán dne 18. 2. 2009 příkaz o uložení pokuty, proti němuž podal žalobce odpor, a dne 20. 5. 2009 správní orgán vydal rozhodnutí o přestupku, proti němuž se žalobce odvolal. Ve věci sp. zn. 4Ca 30/2009 byl příkaz vydán dne 4. 2. 2009 a rozhodnutí o přestupku dne 21. 5. 2009. Ve věci sp. zn. 4Ca 31/2009 byl příkaz vydán dne 19. 2. 2009 a rozhodnutí o přestupku dne 20. 5. 2009. Z uvedeného je zřejmé, že správní orgán prvního stupně vedl řízení o předmětných přestupcích po určitou dobu, která činila přibližně tři měsíce, souběžně. Podmínky stanovené v § 57 odst. 1 zákona o přestupcích pro vedení společného řízení tak formálně splněny byly.

K argumentu žalovaného, že nemůže obstát výklad, dle kterého by správní orgán prvního stupně musel slučovat do již zahájeného řízení o přestupku stále nové přestupky,

kteřé obviněný spáchal, a hrozilo by tak, že by některé přestupky nemohly být nakonec projednány z důvodu zániku odpovědnosti, soud konstatuje, že možnost zprostit se povinnosti projednat příslušné přestupky ve společném řízení pro správní orgán nastane právě až v takovém případě, kdy toto nebezpečí skutečně objektivně hrozí. Poslední ze shora uvedených jednání je však datováno dnem 31. 1. 2009, zatímco rozhodnutí o přestupku žalovaný vydal ve všech třech případech až ve druhé polovině května. Soud tedy argumentaci žalovaného, že by v případě projednání ve společném řízení hrozilo v důsledku připojování stále dalších přestupků žalobce nebezpečí zániku odpovědnosti za některé z nich, nepovažuje v projednávané věci za opodstatněnou a přiléhající situaci.

Soud nicméně odkazuje na právní názor Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 – 62, zveřejněném pod [č. 2248/2011 Sb. NSS](#) (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z <http://www.nssoud.cz>), dle něž je ustanovení § 57 odst. 1 zákona o přestupcích pouhou procesní cestou vedoucí k naplnění ustanovení § 12 odst. 2 téhož zákona, jež zakotvuje pro účely trestání sbíhajících se přestupků princip absorpce, jehož podstata tkví v absorpci sazeb, tedy v tom, že přísnější trest pohlcuje trest mírnější. Samotné porušení povinnosti obsažené v § 57 odst. 1 zákona o přestupcích tedy nepředstavuje vadu řízení způsobující nezákonnost rozhodnutí, jestliže správní orgán uplatnil princip absorpce.

Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku konstatoval, že „[ú]prava zákona o přestupcích ve vztahu k trestání jejich souběhu je však na rozdíl od úpravy trestněprávní neúplná. Zejména pak neřeší moment, do kdy je přestupky možno považovat za sbíhající se (podle § 35 odst. 2 trestního zákona je pro trestné činy tímto mezníkem vyhlášení odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně), jakož ani důsledky, není-li z jakýchkoli důvodů vedeno společné řízení. Při trestání správních deliktů tímž správním orgánem se proto přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů. Nutnost aplikovat tento trestněprávní institut vyplývá z obecné potřeby použít ve prospěch obviněného analogii z trestního práva ve správním trestání všude tam, kde vzhledem k neexistenci jednotného kodexu správního trestání v českém právním řádu nejsou výslovně upraveny některé základní zásady a instituty, jež by měly být zohledněny v případě jakéhokoliv veřejnoprávního deliktu.“

Trestněprávní doktrína uvádí, že souběh „je dán tehdy, jestliže se pachatel dopustil dvou nebo více trestných činů dříve, než byl pro některý z nich vyhlášen soudem prvního stupně odsuzující rozsudek za podmínky, že tento rozsudek později nabyl právní moci a že o něm neplatí fikce neodsouzení“ (srov. Šámal – Púry – Rizman: *Trestní zákon. Komentář. I. díl.* 6., doplněné a přepracované vydání. C. H. Beck, Praha, 2004, str. 26; podtrženo zdejším soudem). Při postihu souběhu trestných činů se pak dle § 35 zákona č. 140/1960 Sb., trestního zákona (dále též „předchozí trestní zákon“), ukládá úhrnný nebo souhrnný trest, přičemž tyto tresty „představují pro pachatele výhodnější postup, neboť je v nich zohledněna skutečnost, že pachatel se dopustil dalšího trestného činu, aniž byl varován odsuzujícím rozsudkem týkajícím se dřívějšího trestného činu.“ (Tamtéž, str. 301.) Z téhož ustanovení pak plyne zásada uložení shodného trestu za sbíhající se trestné činy bez ohledu na to, zda je o těchto činech vedeno společné řízení, či nikoli. Je zřejmé, že pro trestání souběhu není

bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale naopak je zcela nezbytné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestních sazeb.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uzavírá, že „[n]avedení společného řízení o přestupcích žalobce by nemuselo *prima facie* způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků. Je zřejmé, že pro důsledné použití ustanovení trestního zákona o souhrnném trestu (tedy současné zrušení výroku o trestu uloženém pachateli dřívějším rozhodnutím) chybí dostatečný právní základ, nicméně není důvodu, proč by se uvedené principy nemohly s řádným odůvodněním všech souvislostí a sousledností aplikovat, tedy proč by správní orgán neměl při ukládání následného trestu přihlížet k trestům uloženým dříve za sbíhající se přestupky.“

V případech vedených u zdejšího soudu pod spisovými značkami 4Ca 29/2009, 4Ca 30/2009 a 4Ca 31/2009 se jednalo o sbíhající se přestupky, o nichž se nevedlo společné řízení, ač pro to byly splněny zákonem stanovené podmínky. Při posouzení, jestli má tato vada řízení za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, je proto třeba zkoumat, zda došlo v napadeném rozhodnutí k uplatnění zásady absorpce.

Žalobce byl ve všech třech těchto řízeních uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích a byla mu uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč, tedy v nejvyšší zákonem dovolené míře, a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1.000,- Kč. Pakliže by správní orgán splnil svou zákonnou povinnost a projednal všechny uvedené přestupky v jednom řízení, nejvyšší možná pokuta, kterou by mohl žalobci udělit, by činila 2.500,- Kč. Tím, že tuto povinnost porušil, uložil žalobci těmito třemi rozhodnutími pokutu v celkové výši 7.500,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušálními částkami v celkové výši 3.000,- Kč. Tento postup je v přímém rozporu s uvedeným principem absorpce, poněvadž nijak nezohledňuje skutečnost, že se pachatel dopustil dalšího přestupku, aniž byl varován odsuzujícím rozhodnutím týkajícím se dřívějšího přestupku (srov. odstavec 18 tohoto rozsudku). Za takové rozhodnutí nelze považovat příkaz, proti němuž podal žalobce odpor, neboť tento příkaz nenabyl právní moci [srov. rovněž Drašík, Antonín: *Ukládání trestněprávních sankcí (trestání dospělých)*. In: Jiří Jelínek a kolektiv. *Trestní právo hmotné: Obecná část. Zvláštní část. I. vydání.* Linde Praha, a.s., Praha, 2005, str. 369 a násl.]. Správní orgány obou stupňů se ostatně uplatněním zásady absorpce při rozhodování o trestu nijak nezabývaly ani v odůvodnění svých rozhodnutí.

Nad rámec nezbytného odůvodnění soud pro úplnost uvádí, že rozhodný okamžik pro uplatnění zásady absorpce při ukládání sankce se určuje rozdílně než v případě posuzování, zda se v daném případě jedná o pokračující přestupek, nebo nikoli. K naposled uvedenému případu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 49/2012 – 33, judikoval, že rozhodným okamžikem je dle § 12 odst. 11 zákona č. 141/1960 Sb., trestního řádu, sdělení obvinění a v řízení o přestupku analogicky první procesní úkon správního orgánu dle zákona o přestupcích. Uvedený rozdíl je dán odlišnou zákonnou úpravou (srov. ust. § 35 odst. 2 předchozího trestního zákona a ust. § 12 odst. 11 trestního

řádu) vyjadřující odlišný účel předmětných ustanovení, kdy v případě posouzení, zda se jedná o pokračování v nedovoleném jednání, je rozhodné, zda osoba dopouštějící se nedovoleného jednání obdržela jakékoli formalizované varování ohledně jeho skutku, zatímco pro uplatnění zásady absorpce při ukládání sankce je rozhodné, zda již byl vyhlášen odsuzující rozsudek (rozhodnutí o přestupku) s předcházejícími, zákonem stanovenými procesními zárukami zjištění skutkového stavu.

V projednávané věci, kdy je pro všechny sbíhající se přestupky zákonem stanovena horní hranice trestu ve stejné výši, by přihlédnutí k principu absorpce nemohlo mít za následek překročení této horní hranice. Jinak by soud věc posoudil, jestliže by např. správní orgán sice všechny přestupky ve společném řízení neprojednal, avšak u dalších rozhodnutí by zmínil rozhodnutí dříve vydané a nově uložená sankce by představovala pouze jisté navýšení sankce uložené předchozím rozhodnutím, avšak stále v mezích ustanovení § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, tedy do celkové výše 2.500,- Kč.

Obdobně soud posoudil opakovaně uloženou povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1.000,- Kč. Jestliže správní orgán porušil svou povinnost projednat všechny přestupky ve společném řízení, nemůže následně po osobě, které uložil trest, opětovně požadovat náhradu nákladů řízení. V takovém případě mohl správní orgán např. upustit od povinnosti nahradit náklady řízení dle § 79 odst. 3 zákona o přestupcích z důvodu zvláštního zřetele hodného, přičemž tímto důvodem by byla skutečnost, že náklady už jednou uloženy byly, a jelikož mělo být dle zákona vedeno společné řízení, nelze je opětovně uložit (srov. Potměšil, J. *Sporné přestupkové judikáty Nejvyššího správního soudu II.* 12. 7. 2010, http://prestupky.blogspot.com/2010/07/sporne-prestupkove-judikaty-nejvyssiho_12.html).

Soud tedy uzavírá, že se správní orgán, jak vyplývá z výroku i odůvodnění napadeného rozhodnutí, při určování výše sankce neřídil zásadou absorpce a uložil žalobci vyšší sankci, než umožňuje zákon.

Žalobce dále namítá, že řízení o přestupku nebylo skončeno ve lhůtě předepsané správním řádem. Nebyly dle něj splněny zákonné podmínky pro prodloužení lhůty na 60 dní, a i kdyby splněny byly, ani v této lhůtě správní orgán nerozhodl; lhůty stanovené správním řádem pro vydání rozhodnutí přitom nejsou nezávazné a jejich překročení by nemělo být automatické a přehlížené bez řádného zdůvodnění.

Soud žalobci přisvědčuje, že lhůty stanovené v § 71 správního řádu pro vydání rozhodnutí nejsou toliko nezávazným apelem, který by mohly správní orgány libovolně a bez odůvodnění překračovat. Vydání rozhodnutí po lhůtě však nutně neznamená nezákonnost tohoto rozhodnutí: v případech, kdy není s neučiněním úkonu správním orgánem spojena povinnost učinit úkon jiný, případně fikce učinění úkonu, jsou lhůty uvedené v § 71 správního řádu fakticky překročitelné a zákon jejich překročení v podstatě předpokládá. Lze to dovodit z právní úpravy institutů majících zjednat nápravu v případě, kdy správní orgán ve stanovené lhůtě rozhodnutí nevydává. Těmi jsou opatření proti

nečinnosti (část druhá, hlava VII správního řádu) a možnost podat správní žalobu dle ustanovení §§ 79 až 81 soudního řádu správního s návrhem, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost rozhodnutí vydat. Jestliže by byla s vydáním rozhodnutí po zákonem stanovené lhůtě spojena nezákonnost tohoto rozhodnutí, byla by uvedena právní úprava nadbytečná.

Nedodržení lhůt v § 71 nicméně nezůstává bez následků. Jedná se v takovém případě o nesprávný úřední postup ve smyslu ustanovení § 5 a § 13 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem („*Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě.*“), a stát tudíž odpovídá za škodu, která vznikla v příčinné souvislosti s průtahy v řízení, tedy v důsledku toho, že správní rozhodnutí nebylo vydáno v zákonných lhůtách.

Žalobce dále namítá, že správní orgány rozhodly na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný dle žalobce při zjišťování skutkového stavu vycházel pouze z oznámení Městské policie hl. m. Prahy, v nichž jsou uvedeny nepravdivé údaje stran doby zastavení vozidla. Sam správní orgán prvního stupně přiznal, že existují rozpory mezi časovými údaji v tomto úředním záznamu oproti údajům v kamerovém systému. Zjištěný skutkový stav tak nebyl prokázán a existují důvodné pochybnosti o tom, že se stal tak, jak je správními orgány tvrzeno.

Soud po prostudování spisového materiálu konstatuje, že správní orgány obou stupňů nevycházely pouze z oznámení Městské policie hl. m. Prahy, jak tvrdí žalobce, nýbrž porovnály je s obrazovými záznamy kamerového systému. Správní orgán prvního stupně na podkladě tohoto šetření konstatoval, že mezi údaji z těchto dvou zdrojů existují jisté odchylky:

- 1) V oznámení Městské policie hl. m. Prahy, č. j. OŘ-MP-1-0582/2009-DOP, o přestupku spáchaném dne 23. 1. 2009, je uvedeno, že žalobce stál na uvedeném místě v době od 15.00 hodin do 15.05 hodin. Správní orgán prvního stupně po zhlédnutí obrazového záznamu z kamerového systému dospěl k závěru, že žalobce na uvedeném místě stál přinejmenším v době od 15.00:00 hodin (kdy obrazový záznam počíná) do 15.04:44 hodin (kdy obrazový záznam končí).
- 2) V oznámení Městské policie hl. m. Prahy, č. j. OŘ-MP-1-0583/2009-DOP, o přestupku spáchaném dne 23. 1. 2009, je uvedeno, že žalobce stál na uvedeném místě v době od 15.20 hodin do 15.25 hodin. Správní orgán prvního stupně po zhlédnutí obrazového záznamu z kamerového systému dospěl k závěru, že žalobce na uvedeném místě stál přinejmenším v době od 15.20:00 hodin (kdy obrazový záznam počíná) do 15.24:59 hodin (kdy obrazový záznam končí).
- 3) V oznámení Městské policie hl. m. Prahy, č. j. OŘ-MP-1-0587/2009-DOP, o přestupku spáchaném dne 23. 1. 2009, je uvedeno, že žalobce stál na uvedeném místě v době od 15.37 hodin do 15.42 hodin. Správní orgán prvního stupně po zhlédnutí obrazového záznamu z kamerového systému dospěl k závěru, že žalobce na uvedeném místě stál přinejmenším v době od 15.37:00 hodin (kdy obrazový záznam počíná) do

- 15.41:56 hodin (kdy obrazový záznam končí).
- 4) V oznámení Městské policie hl. m. Prahy, č. j. OŘ-MP-1-0584/2009-DOP, o přestupku spáchaném dne 23. 1. 2009, je uvedeno, že žalobce stál na uvedeném místě v době od 15.50 hodin do 15.55 hodin. Správní orgán prvního stupně po zhlédnutí obrazového záznamu z kamerového systému dospěl k závěru, že žalobce na uvedeném místě stál přinejmenším v době od 15.50:00 hodin (kdy obrazový záznam počíná) do 15.54:59 hodin (kdy obrazový záznam končí).
- 5) V oznámení Městské policie hl. m. Prahy, č. j. OŘ-MP-1-595/2009-DOP, o přestupku spáchaném dne 23. 1. 2009, je uvedeno, že žalobce stál na uvedeném místě v době od 16.05 hodin do 16.10 hodin. Správní orgán prvního stupně po zhlédnutí obrazového záznamu z kamerového systému dospěl k závěru, že žalobce na uvedeném místě stál přinejmenším v době od 16.05:00 hodin (kdy obrazový záznam počíná) do 16.09:56 hodin (kdy obrazový záznam končí).
- 6) V oznámení Městské policie hl. m. Prahy, č. j. OŘ-MP-1-689/2009-DOP, o přestupku spáchaném dne 26. 1. 2009, je uvedeno, že žalobce stál na uvedeném místě v době od 16.37 hodin do 16.44 hodin. Správní orgán prvního stupně po zhlédnutí obrazového záznamu z kamerového systému dospěl k závěru, že žalobce na uvedeném místě stál přinejmenším v době od 16.37:00 hodin (kdy obrazový záznam počíná) do 16.43:58 hodin (kdy obrazový záznam končí).

V pěti případech se tedy jedná o odchylku v řádu jednotek vteřin, v jednom případě o odchylku 16 vteřin. Ve všech případech přitom žalobce překročil zákonem dovolenou dobu pro stání v délce tří minut přinejmenším o minutu a tři čtvrtiny, takže jsou uvedené drobné odchylky pro řádné zjištění skutkového stavu bezvýznamné. Skutečnost, že se údaje zaznamenané v oznámeních o přestupcích od údajů z kamerového systému o několik málo vteřin lišily, tudíž nezavdávají žádný důvod k pochybnostem o tom, že byl skutkový stav správním orgánem řádně zjištěn. Z obrazových záznamů z kamerových systémů je nade vše pochybnost zřejmé, že žalobcův automobil na uvedeném místě opakovaně stál po dobu významně delší než tři minuty. Nelze navíc přehlédnout, že v okamžiku, kdy jednotlivé obrazové záznamy z kamerového systému začínají, žalobcův automobil již na uvedeném místě stojí, a v okamžiku, kdy tyto záznamy končí, na uvedeném místě stále stojí; skutečná doba, po kterou na uvedeném místě žalobcův automobil stál, byla tedy pravděpodobně ještě delší.

Prostřednictvím záznamů z kamerového systému, jež jsou součástí správního spisu, je vyvrácena rovněž další námitka žalobce, že déle než přípustnou dobu stál na vyhrazeném parkovacím stání z důvodu sepisování oznámení o přestupku, nikoli tedy ze svobodného rozhodnutí. Jak je ze záznamů patrné, ke kontaktu mezi žalobcem a strážníky Městské policie hl. m. Prahy došlo pouze v případě popsaném výše pod bodem ad 1), a to v čase 15.04:30, tedy rovněž po překročení přípustné doby; v ostatních případech ad 2) až ad 6) strážníci Městské policie hl. m. Prahy na záznamu vůbec zachyceni nejsou. Žalovaný uvádí, že každé žalobcovo deliktní jednání bylo hned na místě šetřeno strážníky Městské policie hl. m. Prahy, vzhledem k výše uvedenému však k tomuto šetření muselo dojít až po uplynutí časového úseku vymezeného v rozhodnutí o přestupku, tedy až poté, kdy žalobce dokončil jednání, za které je postihován, a proto je tato skutečnost pro rozhodnutí soudu bez významu.

Soud uzavírá, že na základě skutkových zjištění správních orgánů neexistují žádné pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu obsaženou v § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu považuje soud žalobcův požadavek, aby byla provedena kalibrace zařízení kamerového systému, pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodní pochybnosti, za nadbytečný a z hlediska žalobce ryze účelový; správní orgány proto správně považovaly návrh na její provedení z hlediska zjištění skutkového stavu za nedůvodný. K přenosu důkazního břemene na žalobce v řízení fakticky nedošlo; naopak správní orgány tvrzené skutečnosti přesvědčivě prokázaly.

Žalobce dále zdůrazňuje, že opakovaně namítá, že předmětné stanoviště nebylo označeno v souladu se zákonem. Již ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyjadřuje nepochopení, jestli byl uznán vinným ze spáchání přestupku na vyhrazeném parkovacím stání, nebo na stanovišti taxi, a uvádí, že ani zákon o silniční dopravě ani zákon o silničním provozu pojem „stanoviště taxi“ – kromě ustanovení § 21a odst. 2 zákona o silniční dopravě – neznají. Pouze zákon o silničním provozu zná pojem „stání pro vozidla taxi“, a takové místo musí být dle tohoto zákona označeno některou ze značek IJ 4, nejspíše c). Rovněž žalobce uvádí, že parkoviště taxi může obec označovat pouze dle zákona o silničním provozu a nikoli dle zákona o silniční dopravě, jak bylo uvedeno na dodatkové tabulce. Způsob, jakým bylo označeno předmětné stání, nemá oporu v zákoně, a nemůže jej tedy v užívání tohoto stání omezovat.

Soud k této námitce uvádí následující. Dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu *„[řidič nesmí zastavit a stát na vyhrazeném parkovišti, nejde-li o vozidlo, pro které je parkoviště vyhrazeno; to neplatí, jde-li o zastavení a stání, které nepřekročí dobu tří minut a které neohroží ani neomezí ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, popřípadě neomezí řidiče vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno.“* Vyhrazeným parkovištěm je přitom parkovací stání nebo skupina parkovacích stání, které jsou určeny jen pro vymezený okruh uživatelů. Způsobem, jakým má být vyhrazené parkoviště označeno, se zákon o silničním provozu nezabývá; tuto úpravu obsahuje vyhláška Ministerstva dopravy a spojů č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích. Dle jejího § 12 odst. 1 písm. m) se na [svislé dopravní značce](#) vyhrazeného parkoviště IP 12 vyznačují údaje o tom, pro koho je parkoviště vyhrazeno, například [...] nápis „TAXI“, a popřípadě v jaké době, buď na [dodatkové tabulce](#), nebo přímo na značce místo nápisu „RÉSERVÉ“. Právě tímto způsobem bylo dle spisového materiálu označeno stanoviště taxislužby.

Stanoviště taxislužby je tedy užší pojem než vyhrazené parkoviště; je jedním z druhů vyhrazeného parkoviště, jež je specifické tím, že je vyhrazeno pro vozidla taxislužby. Pojem „stanoviště taxislužby“ zákon o silniční dopravě zná, konkrétně v § 2 odst. 8 a v § 21a odst. 2, způsob jeho označení však, jak je uvedeno výše, neupravuje. Argument žalobce, že stanoviště taxi musí být označeno dopravní značkou IJ 4a), b) nebo c), není správný: v případě této dopravní značky se jedná toliko o jednu z možností, které citovaná vyhláška č. 30/2001 Sb. pro označení stanovišť taxislužby připouští.

V projednávané věci bylo předmětné stanoviště taxislužby označeno dopravní značkou IP 12 („Vyhrazené parkoviště“), doplněné dodatkovou tabulkou E 13 („Text“). Ve spodní části byl pod nápisem „RESERVE“ umístěn menším písmem nápis „TSK HL. M. Prahy“ a dodatková tabulka obsahovala text uvádějící, že je parkoviště určeno výlučně pro vozy taxi se souhlasem uvedeného správce (EVA KVASNIČKOVÁ, případně též RADIODISPEČINK TAXI). Soud tedy uzavírá, že stanoviště taxislužby bylo – jako parkoviště vyhrazené pro vozidla taxislužby splňující uvedené podmínky – označeno v souladu s právními předpisy.

Žalobce dále namítá, že jako držitel platného oprávnění k provozování taxislužby má nárok na výkon svého povolání a s tím související užívání parkovacích míst stanovišť taxi. Ačkoli je držitelem tohoto platného oprávnění, je na něj kladeno další neodůvodněné břemeno, a sice povinnost platit měsíčně nemalou částku správci stanoviště, která nemá oporu v zákoně.

Soud k této námitce uvádí, že dle § 21a odst. 2 zákona o silniční dopravě hlavní město Praha, statutární města a další obce s počtem obyvatel nad 20.000 (dále jen „obce“) jsou „*oprávněny v samostatné působnosti stanovit obecně závaznou vyhláškou obce pro stanoviště vozidel taxislužby podmínky pro uzavření smlouvy s právníckými nebo fyzickými osobami o užívání stanoviště, podmínky užívání stanoviště a Provozní řád upravující v souladu s místními podmínkami pravidla provozu na stanovišti taxislužby včetně cenových podmínek.*“ Provozní řád vydaný hlavním městem Prahou jako vyhláška č. 18/2006 tak mimo jiného stanoví, že „*[s]tanoviště taxislužby je možno užívat pouze na základě smlouvy o užívání stanovišť taxislužby uzavřené s Technickou správou komunikací hlavního města Prahy nebo správcem stanoviště taxislužby, a to za podmínek ve smlouvě uvedených.*“ Možnost vázat využívání stanoviště taxislužby, tedy uzavření smlouvy s konkrétní fyzickou či právnickou osobou, na splnění určitých podmínek tak dává obci zákon, přičemž touto podmínkou může být nepochybně rovněž zaplacení úhrady za užívání těchto stanovišť. Soud ostatně podotýká, že za tuto možnou úhradu získává provozovatel taxislužby protihodnotu umožňující mu lépe vykonávat jeho výdělečnou činnost (může ji však vykonávat i bez toho); žalobcův názor, že má jako držitel platného oprávnění k provozování taxislužby nárok na veškeré produkty a služby, které k provozování činnosti taxislužby potřebuje, nemá v právních předpisech oporu. Žalobce s uvedeným oprávněným uživatelem vyhrazeného parkoviště smlouvu, na jejímž základě by mohl předmětné stanoviště taxislužby užívat, uzavřenu neměl, resp. byla mu vypovězena ke dni 30. 11. 2005. Žalobce tudíž nesplňoval podmínky, aby mohl na předmětném stanovišti stát nad rámec výjimky zakotvené v § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu.

Soud při přezkoumávání rozhodnutí o přestupku nemůže přezkoumávat praxi provozu stanovišť taxi v Praze – zda každé z žalobcem uvedených stanovišť musí mít a má jiného správce –, resp. jeho soulad s losovacím řádem Magistrátu hl. m. Prahy.

Soud uzavírá, že správní orgán I. stupně pochybil, když nevedl o přestupcích žalobce společné řízení, ač tak ze zákona učinit měl. Tato vada by však nezpůsobila nezákonnost jeho rozhodnutí, pokud by při ukládání sankce uplatnil zásadu absorpce.

Správní orgán I. stupně však zásadu absorpce neuplatnil, čímž zatížil své rozhodnutí vadou způsobující jeho nezákonnost. Odvolací správní orgán tuto vadu neodstranil, a proto je dán důvod ke zrušení jeho rozhodnutí. Ostatní žalobní námitky soud shledal nedůvodnými.

Je-li žaloba důvodná, soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost zruší (§ 78 odst. 1 soudního řádu správního) a zároveň vrátí věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 téhož zákona). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 téhož zákona).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.

Náklady řízení, které vznikly žalobci, jsou tvořeny jednak odměnou jeho právního zástupce, jednak zaplaceným soudním poplatkem. Náklady na zastoupení jsou tvořeny odměnou za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání soudu – žaloba) dle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve spojení s § 7 advokátního tarifu, a dvěma paušálními náhradami hotových výdajů po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se takto vypočtená částka 4.800,- Kč o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 soudního řádu správního). Částka daně vypočtená dle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 960,- Kč. Žalobce dále zaplatil soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč. Žalobci se tudíž přiznává náhrada nákladů řízení v celkové výši 7.760,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. prosince 2012

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová